

— Тъй ли? — засмѣ се язвително Вълчанъ. — Тъй ли те учи своятъ учителъ?

И той погледна къмъ Радуловъ, който, загърнатъ въ черната си пелерина, слушаше усмихнатъ.

— Никой не ме учи мене, — избухна Грозданъ. — Който е богатъ, ще плаща повече. И на кехая, и на община, и на държава. Тъй знамъ азъ. Имамъ — ще платишъ!

— Имамъ я, имамъ! Ама питашъ ли ме какъ съмъ печелилъ? Работилъ съмъ. Работилъ съмъ, а не съмъ стоялъ по кръчмитъ като тебе.

Въ очитъ на Гроздана блѣснаха искри. Той пристъпи крачка напредъ.

— Не те е срамъ! — извика той. — Знаешъ само хорска мжка да ядешъ!

Вълчанъ скочи като оживенъ. Лицето му приблиднѣ, долната му челюсть треперѣше, очитъ му още по-дълбоко потънаха въ орбититъ си.

— Коя мжка съмъ изялъ, бе магарски сине! — прѣсипнало извика той. — Кажи де! Кажи!

Безъ да му отговори нѣщо, Грозданъ го измѣрваше само съ погледъ, пълненъ съ прѣзрѣние и умраза. Въ кръчмата стана съвсѣмъ тихо. Всички бѣха се обърнали и слушаха. Вълчанъ, възбуденъ отъ собствения си гласъ, отчаено махаше съ ржцѣ срѣщу Гроздана и повтаряше:

— Кажи де! Кажи! На кого съмъ изялъ нѣщо, а? Той вече се огледваше побѣдоносно и гордо.

— Холанъ, бай Вълчане! — спокойно се обади нѣкой. — Не викай толкозъ. Никому нищо не си билъ изялъ! А двата наполеона отъ моя хакъ? Не ги ли изяде?

— А моя ямурлукъ? — обади се другъ. — Въ пазарлъка ни бѣше, а не го даде!

— Хайде, хайде! Да не си отварямъ устата и азъ, бай Вълчане. Не помнишъ ли...

Тоя вече не можа да довърши. Буенъ смѣхъ заглуши думитъ му. Вълчанъ се обърна и не знаеше кому.